

Arrest

nr. 249 728 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 oktober 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juli 2019 legt verzoeker een verklaring wettelijke samenwoning af met mevr. M.D.P., van Belgische nationaliteit te Sint-Pieters-leeuw.

Op 17 december 2019 geeft de procureur des Konings van het parket Halle-Vilvoorde een negatief advies en weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning omdat de intentie van de vreemdeling kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende. Tegen de weigering heeft verzoeker op 16 januari 2020 een beroep ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Op 7 oktober 2020 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: B. R..

Voornaam: Mounir

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: Msaken

Nationaliteit: Tunesië

Alias: M., B. °11/11/1989 Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 07/10/2020.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende een een wettelijke samenwoningdossier met een Belgische onderdane. Op 17/12/2019 werd zijn samenwoningdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Sint-Pieters-Leeuw na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen hoe lang hij reeds in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van de artikelen 1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Principes

De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens(EVRM):

"Artikel 8 Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. [...]"

Artikel 7 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (het Handvest):

"Artikel 7 Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie"

Artikelen 1 en 74/13 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980:

"Artikel 1

[...]

§ 2 Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

Artikel 74/13

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land "

Toepassing in onderhavig geval

De reden van de beslissing 'Bevel om het grondgebied te verlaten' is de volgende:

“artikel 7, alinea 1 van de wet:

-1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Op 17/12/2019 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Sint-Pieters-Leeuw na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 of 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

-Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen hoe lang hij reeds in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt met mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Wat de nietigverklaring betreft:

1) Niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten

De gebonden bevoegdheid van artikel 7 eerste lid Vw. om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren ingeval de betrokkene niet beschikt over de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, is ondergeschikt aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het internationaal recht, dat primeert op het interne recht. Indien een schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond, beschikt DVZ bijgevolg met over een gebonden bevoegdheid. Met andere woorden, indien het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zou leiden tot een schending van artikel 8 EVRM, is het afleveren van dit bevel met verplicht.

In casu is wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest EU.

De beslissing is op zichzelf tegenstrijdig: ten eerste wordt aangehaald dat verzoeker met zijn partner een dossier wettelijke samenwoning heeft ingediend, om vervolgens te stellen dat verzoeker niet verklaart een gezinsleven te hebben in België. Uiteraard heeft verzoeker wél een gezinsleven in België: te weten met zijn partner met wie hij het dossier wettelijke samenwoning heeft ingediend.

Er wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van de procedure die op heden nog steeds hangende is voor de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, die ingeleid is tegen de weigering van het dossier wettelijke samenwoning. In de bestreden beslissing wordt gedaan alsof de weigeringsbeslissing reeds definitief is, doch dit is niet het geval: pas op 9 november as. zal het dossier gepleit kunnen worden, zodat hopelijk een maand later vonnis kan worden uitgesproken.

De relatie van verzoeker en zijn partner is onvoldoende onderzocht in het kader van het wettelijke samenwoonstdossier. Men stelde dat de intentie van verzoeker enkel gericht was op het verwerven van een verblijf.

Echter, het feit dat aan de wettelijke samenwoning mogelijks een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden is voor de heer B. R. om verblijf in België te verkrijgen, is onvoldoende om te stellen dat de intentie van de heer B. R. enkel gericht is op het verkrijgen van dit verblijfsrechtelijk voordeel.

Er werd in de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning gesteld dat, behoudens het verblijfsrechtelijk voordeel, geen ander voordeel is dat een wettelijke samenwoning aan verzoeker en zijn partner kan bijbrengen. Dat dus geen rekening gehouden werd met andere voordelen van de wettelijke samenwoning, zoals onder andere de bescherming van de gezinswoning, het naar de buitenwereld toe duidelijk maken dat zij bij elkaar horen en dat het hen menens is, het engagement naar elkaar toe naar derden duidelijk maken,... Allemaal zaken waar eisende verzoeker en zijn partner beiden bij stilgestaan hebben en bewust voor kiezen door een wettelijke samenwoning aan te gaan

Als er enkel een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden was aan een wettelijke samenwoning, waarom zouden dan zoveel koppels, van wie beiden een verblijfsrecht hebben in België, voor deze vorm van samenleven kiezen, in plaats van een huwelijk? Het is absoluut veel te kort door de bocht om te stellen dat er enkel verblijfsrechtelijke voordelen zijn aan de wettelijke samenwoning.

De weigering van het wettelijke samenwoonstdossier is absoluut onvoldoende gemotiveerd, reden waarom hiertegen een procedure aanhangig werd gemaakt. De rechtbank dient eerst definitief te besluiten of de weigeringsbeslissing (on)terecht werd genomen, alvorens men zou kunnen beweren dat verzoeker geen gezinsleven heeft in België.

Verzoeker woont nog steeds bij zijn partner. Zij regelen hun huishouden samen, gaan samen op uitjes en zijn samen in de buurt gekend. Verzoeker brengt getuigenissen bij van kennissen die over verzoeker en zijn partner als koppel spreken.

Dit is echter helemaal niet onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Er wordt enkel gewag gemaakt van de weigeringsbeslissing, doch niet van het feit dat verzoeker en zijn partner nog steeds samen wonen en dat zij nog steeds samen die weigeringsbeslissing aan het aanvechten zijn. Ondanks dat verwerende partij op de hoogte is van deze relatie, werd niet onderzocht of verzoeker en zijn partner nog steeds samen zijn.

Zodoende volstaat het niet om enkel naar deze weigeringsbeslissing te verwijzen om tot de conclusie te komen dat verzoeker geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft.

De motiveringsverplichting vereist tevens dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

Uw raad stelde in het arrest nr. 240 286 van 31 augustus 2020:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan met in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen." (eigen onderlijning)

Verwerende partij steunt zich enkel op een weigeringsbeslissing van 17 december 2019, bijna een jaar voor de huidige bestreden beslissing, en heeft niet de moeite gedaan om opnieuw de feiten van de

relatie te onderzoeken. Er kan met besloten worden dat verwerende partij met de vereiste zorgvuldigheid gehandeld heeft in het vaststellen van de feiten.

In casu moet worden besloten dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd op basis van alle relevante elementen naar het risico op een schending van artikel 8 EVRM

Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat de Belgische autoriteiten hiermee helemaal niet aan hun plicht tot motivering voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de materiële motiveringsplichting geschonden.

Dat tevens een schending van artikel 8 wordt aangetoond, nu de bestreden beslissing inhoudt dat verzoeker, zich van het grondgebied moet verwijderen, terwijl op heden (en dus ook op datum van de beslissing) de procedure tegen de weigeringsbeslissing in het dossier van de wettelijke samenwoning nog hangende is. Verzoeker het grondgebied te laten verlaten, op het ogenblik dat hij aan het vechten is om zijn relatie aan te tonen met zijn partner, zou een disproportionele inbreuk zijn op zijn recht op gezins- en familieleven. Het zou namelijk tot gevolg kunnen hebben dat de rechtbank, omwille van zijn afwezigheid, tot het besluit komt dat er niet langer sprake is van een samenwoning, wat uiteraard nodig is voor een verklaring van wettelijke samenwoning

Wanneer zodoende de bestreden beslissing enkel gestoeld is op de weigering van de wettelijke samenwoning, maar niet in overweging neemt dat hiertegen nog een procedure hangende is, dient een schending van artikel 8 EVRM vastgesteld te worden.

2) Geen termijn voor vrijwillig vertrek

Artikel 1 §2 van de vreemdelingenwet stelt duidelijk dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn. Een individueel onderzoek is nodig, zodat alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval in rekening gebracht kunnen worden.

Er wordt niet aangetoond dat een individueel onderzoek heeft plaatsgevonden op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Zo stelt de bestreden beslissing onder andere dat verzoeker geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Uiteraard logeert verzoeker niet op hotel: hij woont samen met zijn partner. Verwerende partij had dit moeten onderzoeken. Het toont namelijk duidelijk aan dat verzoeker niet van plan is om onder te duiken. Meer nog hij heeft de wil geuit om bij zijn partner te blijven wonen, nu een aanvraag tot wettelijke samenwoning is gedaan door verzoeker en zijn partner.

Er kan dan ook met gesteld worden dat er in hoofde van verzoeker een risico is op onderduiken, dat actueel én reëel is.

Het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, is zodoende niet afdoende gemotiveerd en zo schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van "een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie." Dit wordt niet betwist door verzoeker. Daarnaast

wordt nog uiteengezet dat verzoeker een wettelijke samenwoonstdossier indiende met een Belgische onderdane. Op 17 december 2019 werd de registratie van de wettelijke samenwoonst geweigerd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand na negatief advies van het parket omdat de samenwoonst niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. *“Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.”* Verder verklaarde verzoeker geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Er wordt aan verzoeker, met toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de bevoegde gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar wordt gesteld dat hij geen gezinsleven heeft in België en anderzijds wordt verwezen naar de verklaring van wettelijke samenwoonst. Verzoeker heeft wél een gezinsleven met zijn partner met wie hij de verklaring van wettelijke samenwoonst heeft afgelegd. De relatie met zijn partner is onvoldoende onderzocht. Verzoeker heeft tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand beroep ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg. Verweerder maakt hier zelfs geen melding van. Verzoeker en zijn partner zijn het niet eens met de weigeringsbeslissing en verzoeker wijst erop dat zij nog steeds samenwonen. Het volstaat aldus niet om louter naar de weigeringsbeslissing te verwijzen om te concluderen dat er geen beschermenswaardig gezinsleven is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met mevr. M.D.P.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt

aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt over de relatie van verzoeker met mevr. M.D.P. als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende een een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Op 17/12/2019 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Sint-Pieters-Leeuw na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.”

Uit de feiten uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn partner heeft ontmoet op een ogenblik dat hij niet legaal in België verbleef. Verzoeker wist toen hij zijn gezinsleven met mevr. M.D.P. in België uitbouwde dat hij op illegale wijze in het Rijk verbleef. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*). Verder wordt er gewezen op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand om de wettelijke samenwoning te registreren nadat het parket een negatief advies gaf.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van Burgerlijke Stand, onder meer gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden. Immers, de weigeringen van de ambtenaar van Burgerlijke Stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*'lawful and genuine marriage'*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62).

Waar verzoeker erop wijst dat hij en zijn partner beroep hebben aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van huidig bevel verhindert.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd over zijn gezinsleven. De Raad merkt evenwel op dat wanneer na onderzoek van het parket en van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, wordt vastgesteld dat de voorgenomen wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom niet werd geregistreerd, de verwerende partij dan ook, zonder dat bijkomend onderzoek nodig is, op goede gronden kon besluiten dat er *in casu* geen werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is en dat de intentie om wettelijk samen te wonen of het feit dat er reeds sprake is van een feitelijke samenwoning, hem niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verzoeker betwist niet dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Sint-Pieters-Leeuw, op 17 december 2019 een beslissing nam houdende weigering van de wettelijke samenwoning. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met deze beslissing en deze beslissing aanvecht bij de bevoegde rechtbank impliceert niet dat deze beslissing onwettig is. Het feit dat verzoeker feitelijk samenwoont met zijn partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprecht en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven in de bestreden beslissing niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij kon aldus op redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Verzoeker wijst op de feitelijke samenwoning met zijn partner, het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand en voegt in bijlage van het verzoekschrift foto's en getuigenverklaringen toe.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Dat verzoeker samenwoont met zijn partner en dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, wordt niet betwist. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker geen verdere gegevens over zijn voorgehouden partner heeft verschaft. Hierbij dient te worden opgemerkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing en ter terechtzitting de verzoeker en zijn partner nog niet 'wettelijk samenwonen' en dat een onderzoek lopende is. De raadsvrouw kan ter terechtzitting geen verdere informatie verstrekken over het onderzoek van de rechtbank van eerste aanleg. Verzoeker beperkt zich heden in het verzoekschrift aldus tot het loutere betoog dat hij samenwoont met zijn partner en dat zij de verklaring tot wettelijke samenwoning hebben afgelegd. De foto's en getuigenverklaringen tonen op onvoldoende concrete wijze aan dat er sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er liggen verder geen andere objectieve stukken voor ter staving van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch in het administratief dossier, noch gevoegd bij het verzoekschrift. Bijgevolg overtuigt verzoeker niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

In verband met het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand merkt de Raad nog op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zich niet door zijn raadsvrouw kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsvrouw laat vertegenwoordigen. De Raad merkt in dit verband nog op dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, verzoeker een visumaanvraag kan indienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Tunesië.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met zijn vermeende partner op het Belgische grondgebied, diende gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen, nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Waar verzoeker de redenen opgeeft waarom hij het oneens is met het negatief advies van de procureur des Konings, merkt de Raad op dat deze kritiek gericht is tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand dat niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en in wezen kritiek is die aan de beoordeling van de familierechtbank dient te worden onderworpen.

Verzoeker stelt dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen bewijs heeft geleverd dat hij op hotel logeert. Verzoeker wijst er echter op dat hij samenwoont met zijn partner en de wil heeft geuit om met zijn partner te blijven wonen aangezien hij een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat dat actueel en reëel is.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is een toepassing van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt dat indien er een risico op onderduiken bestaat, de verwerende partij nog steeds een termijn voor vrijwillig vertrek kan toekennen en dit kan koppelen aan preventieve maatregelen. Deze termijn voor vrijwillig vertrek kan ook korter dan zeven dagen zijn. Uiteindelijk kan de gemachtigde ook beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. *In casu* heeft de gemachtigde geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegelaten omdat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet).

Inzake het motief voor het niet toekennen van een termijn, namelijk het risico op onderduiken, wordt vastgesteld dat dit risico wordt gedefinieerd in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

De criteria opgesomd in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “actueel en reëel” moet zijn. “*Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*”

Aldus bevat artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat, omdat hij – zoals wordt bepaald in artikel 1, § 1, 11° en § 2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet – niet kan aantonen hoe lang hij reeds in België verblijft en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente noch een bewijs levert dat hij op hotel logeert. Verzoeker betwist niet dat hij sinds zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend. Evenmin betwist verzoeker dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Het betoog van de verzoeker, met name dat hij niet op een hotel logeert maar integendeel samenwoont met zijn partner, laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, nu verzoeker niet betwist dat hij tot op heden niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren en zich niet heeft aangemeld bij de gemeente. De schending van artikel 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat niet blijkt welk actueel belang de verzoeker nog heeft bij zijn grief. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoeker thans het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt zijn kritiek op dit punt de verzoeker niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken conform artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wat hij niet lijkt gedaan te hebben.

Verzoeker heeft in de aanhef van zijn middel tevens de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet doch heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN